

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Feldkirch (Austria) w dniu 28 lipca 2008 r. — Vorarlberger Gebietskrankenkasse przeciwko WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG

(Sprawa C-347/08)

(2008/C 272/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Feldkirch

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vorarlberger Gebietskrankenkasse

Strona pozwana: WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG

Pytania prejudycjalne

1. Czy odesłanie w art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ do art. 9 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zakład ubezpieczeń społecznych, który z mocy ustawy nabył roszczenia strony bezpośrednio poszkodowanej (§ 332 ASVG), może wytoczyć powództwo bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi przed sądem państwa członkowskiego, w którym zakład ten ma swoje przedsiębiorstwo, o ile takie bezpośrednio powództwo jest dopuszczalne i ubezpieczyciel ma siedzibę na terytorium jednego z państw członkowskich?
2. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy jurysdykcja ta zachodzi również wtedy, gdy strona bezpośrednio poszkodowana nie ma w chwili wniesienia powództwa do sądu miejsca zamieszkania lub zwykłego miejsca pobytu w państwie członkowskim, w którym zakład ubezpieczeń społecznych ma swoje przedsiębiorstwo?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht (Niemcy) w dniu 4 sierpnia 2008 r. — Christian Grimme przeciwko Deutsche Angestellten-Krankenkasse

(Sprawa C-351/08)

(2008/C 272/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundessozialgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Christian Grimme

Strona pozwana: Deutsche Angestellten-Krankenkasse

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób⁽¹⁾, w szczególności jej art. 1, art. 5, art. 7 i art. 16 oraz art. 12, art. 17, art. 18 i art. 19 załącznika I należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one, by zatrudniony w Niemczech członek rady administrującej spółki akcyjnej prawa szwajcarskiego podlegał niemieckiemu systemowi obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek starości, mimo że zatrudniony w Niemczech członek zarządu spółki akcyjnej prawa niemieckiego nie podlega niemieckiemu ubezpieczeniu na wypadek starości?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 114, s. 6.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 5 czerwca 2008 r. w sprawie T-141/05 Internationaler Hilfsfonds eV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 7 sierpnia 2008 r. przez Internationaler Hilfsfonds eV

(Sprawa C-362/08 P)

(2008/C 272/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Internationaler Hilfsfonds eV (przedstawiciel: H. Laltenecker, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 5 czerwca 2008 r.,
- ostateczne rozstrzygnięcie sprawy i stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu Komisji z dnia 14 lutego 2005 r. (art. 54 statutu Trybunału),
- w drugiej kolejności skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd,
- obciążenie Komisji ogółem kosztów postępowania i kosztów poniesionych przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę wnoszącego odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, którą odmówiono mu dostępu do określonych dokumentów dotyczących umowy LIEN 97-2011 w sprawie współfinansowania organizowanego w Kazachstanie programu pomocy medycznej, uzasadniając to w sposób następujący: skarga skierowana jest wobec aktu, który jedynie potwierdził wcześniejszą decyzję, która stała się prawomocna, a na wypadek gdyby zaskarżony akt nie miałby być aktem jedynie potwierdzającym, nie można go również uznać za decyzję, którą można zaskarżyć w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001.

Wyrok ten wykazuje istotne wady zarówno pod względem prawnym, jak i oceny okoliczności faktycznych.

Po pierwsze, jeżeli chodzi o kwalifikację zaskarżonego aktu, Sąd nie uwzględnił, że decyzja Komisji, którą skierowała wcześniej do wnoszącego odwołanie jako odpowiedź na wniosek potwierdzający w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, powinna była zostać uznana za nieważną, gdyż nie została sporządzona przez sekretarza generalnego Komisji i nie zawierała ani uzasadnienia, ani pouczenia o środkach prawnych. Ponieważ w konsekwencji odpowiedź ta nie miała skutków prawnych, pismo to nie może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności. Stąd tylko zaskarżony akt, tzn. odpowiedź Komisji na nowy wniosek wnoszącego odwołanie, może być uznany za decyzję ostateczną, którą — wbrew stanowisku Sądu — faktycznie poprzedziła ponowna i całościowa ocena sytuacji przez Komisję. Zaskarżony akt nie może więc być „aktem jedynie potwierdzającym”, ponieważ nonsensem jest potwierdzenie czegoś, co pod względem prawnym nic nie znaczy. Sąd nie zbadał jednak ważności pod względem prawnym wcześniejszej decyzji Komisji, co doprowadziło do błędnej kwalifikacji zaskarżonego aktu Komisji.

Po drugie, stwierdzenie Sądu, że zaskarżony akt jest odpowiedzią na pierwszy wniosek w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001 i z tego powodu nie może być uznany za decyzję, którą można zaskarżyć, należy tłumaczyć błędną wykładnią art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. Sąd przeoczył, że przepis ten umożliwia wprawdzie złożenie drugiego wniosku, ale nie czyni go bezwzględnie koniecznym. W obliczu tego oraz wobec odmownej postawy Komisji wyrażanej w całym postępowaniu przed wniesieniem skargi wnoszący odwołanie nie był już zobowiązany do składania kolejnego wniosku. Wnoszący odwołanie wniósł w trakcie postępowania o zapisanie jego uwagi co do charakteru tego przepisu w protokole z posiedzenia, gdyż był on w tej kwestii niepełny. Oddalając wniosek o sprostowanie protokołu z posiedzenia, Sąd popełnił ponadto błąd proceduralny.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München (Niemcy) w dniu 11 sierpnia 2008 r. — Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV przeciwko Adolf Darbo AG

(Sprawa C-366/08)

(2008/C 272/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV

Strona pozwana: Adolf Darbo AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie *dżemy niskosłodzone* określone w części A załącznika III do dyrektywy nr 95/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również dżemy określane jako *dżemy ekstra*?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
 - a) W jaki sposób należy w pozostałym zakresie interpretować pojęcie *dżemy niskosłodzone* określone w części A załącznika III do dyrektywy nr 95/2/WE?
 - b) Czy pojęcie to należy interpretować w szczególności w ten sposób, że obejmuje ono również dżemy określane jako *dżemy ekstra* o zawartości rozpuszczalnej masy suchej wynoszącej 58 %?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i pytanie drugie lit. b):

Czy część II zdanie drugie załącznika I do dyrektywy Rady 2001/113/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego purée z kasztanów przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że na stosowanie nazwy *dżem ekstra* w odniesieniu do dżemów, które zawierają mniej niż 60 % rozpuszczalnej masy suchej, można zezwolić także wtedy, gdy w odniesieniu do nazwy *dżem* w przypadku takich dżemów obowiązują wymogi również restrykcyjne?

⁽¹⁾ Dz.U. nr L 61, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 10 z 2002 r., s. 67.